

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ГЕОДЕЗІЇ, КАРТОГРАФІЇ ТА КАДАСТРУ

Держгеокадастр

вул. Святослава Хороброго, 3, м. Київ, 03151,

тел. (044) 299 35 31, факс (044) 249 96 70, e-mail: land@land.gov.ua

18.09.2023 ПІ-478/0-0.13-1176/69-23 КІОУ 39411771

№ _____

На № _____

від _____

Наталі Щербатій

foi+request-117386-a93727a2

@dostup.pravda.com.ua

**Про розгляд запитів
на інформацію**

Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру в межах компетенції розглянула Ваші запити на інформацію від 09.09.2023 (вх. № ПІ-478/0/4-23 від 12.09.2023, вх. № ПІ-478/1/4-23 від 15.09.2023), надіслані листом Секретаріату Кабінету Міністрів України від 12.09.2023 № 23673/0/2-23 та листом Міністерства аграрної політики та продовольства України від 15.09.2023 № 21-6000-05.1/21964, стосовно надання роз'яснень, зокрема деяких норм земельного законодавства, та повідомляє.

Згідно із статтею 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до частини першої статті 19 цього Закону запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Таким чином запитувана у вищевказаному запиті на інформацію не є публічною інформацією в розумінні Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Відповідно до статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Згідно з Положенням про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 14 січня 2015 р. № 15 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 09 грудня 2021 р. № 1302), Держгеокадастр не трактує та не надає роз'яснень законодавства.

Крім того зазначаємо, що питання визначені у пунктах 2, 3, 4, 6, 7 та 8 не відносяться до повноважень Держгеокадастру, визначених цим Положенням.

Водночас щодо пункту 1, підпункту 1.1 та пункту 5, підпункту 5.1 зазначених запитів на інформацію повідомляємо наступне.

Частиною першою статті 90 Земельного кодексу України (далі – Кодекс) визначено, що власники земельних ділянок мають право, зокрема, споруджувати жилі будинки, виробничі та інші будівлі і споруди.

ДЕРЖГЕОКАДАСТР

ПІ-478/0-0.13-1176/69-23 від 18.09.2023

Криволап Надія Василівна

0.13

Відповідно до частини першої статті 91 Кодексу власники земельних ділянок зобов'язані, зокрема, забезпечувати використання їх за цільовим призначенням.

Згідно із положеннями статті 375 Цивільного кодексу України власник земельної ділянки має право зводити на ній будівлі та споруди, створювати закриті водойми, здійснювати перебудову, а також дозволяти будівництво на своїй ділянці іншим особам.

Власник земельної ділянки набуває право власності на зведені ним будівлі, споруди та інше нерухоме майно.

Право власника на забудову здійснюється ним за умови додержання архітектурних, будівельних, санітарних, екологічних та інших норм і правил, а також за умови використання земельної ділянки за її цільовим призначенням.

Статтею 1 Закону України «Про землеустрій» визначено, що цільове призначення земельної ділянки – допустимі напрями використання земельної ділянки відповідно до встановлених законом вимог щодо використання земель відповідної категорії та визначеного виду цільового призначення.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону України «Про особисте селянське господарство» (далі – Закон) особисте селянське господарство – це господарська діяльність, яка проводиться без створення юридичної особи фізичною особою індивідуально або особами, які перебувають у сімейних чи родинних відносинах і спільно проживають, з метою задоволення особистих потреб шляхом виробництва, переробки і споживання сільськогосподарської продукції, реалізації її надлишків та надання послуг з використанням майна особистого селянського господарства, у тому числі й у сфері сільського зеленого туризму.

Частиною першою статті 6 Закону встановлено, що до майна, яке використовується для ведення особистого селянського господарства, належать земельні ділянки, жилі будинки, господарські будівлі та споруди, сільськогосподарська техніка, інвентар та обладнання, транспортні засоби, сільськогосподарські та свійські тварини і птиця, бджолосім'ї, багаторічні насадження, вироблена сільськогосподарська продукція, продукти її переробки та інше майно, набуте у власність членами господарства в установленому законодавством порядку.

Також зазначаємо, що відповідно до частини третьої статті 35 Кодексу земельні ділянки, призначені для садівництва, можуть використовуватись для закладання багаторічних плодкових насаджень, вирощування сільськогосподарських культур, а також для зведення необхідних будинків, господарських споруд тощо.

Щодо підпунктів 1.2 та 5.2 зазначаємо, що Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру у своїй роботі використовує офіційний вебпортал парламенту України, який міститься за посиланням <https://www.rada.gov.ua>, та Єдиний державний реєстр нормативно-правових актів, який міститься за посиланням <https://www.reestrnpa.gov.ua/REESTR/RNAweb.nsf/wpage/RnaAbout?OpenDocument>.

Земельний кодекс України (25 жовтня 2001 року № 2768-III), Цивільний кодекс України (16 січня 2003 року № 435-IV), Закон України «Про землеустрій» (від 22 травня 2003 року № 858-IV), Закон України «Про особисте селянське господарство» (15 травня 2003 року № 742-IV). Авторами вищевказаних нормативно-правових актів є Верховна Рада України.

Щодо пунктів 9, 10

Пунктами 70, 221 Типової інструкції з діловодства в міністерствах, інших центральних та місцевих органах виконавчої влади, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 17 січня 2018 р. № 55, визначено, що установа може засвідчувати копії лише тих документів, що створюються в ній, крім випадків створення паперових копій електронних документів, що надійшли до установи через систему електронної взаємодії органів виконавчої влади, а також у випадках, передбачених цим пунктом.

Документи із часу створення (надходження) і до передачі до архівного підрозділу установи зберігаються за місцем їх створення. Нормативно-правові акти зберігаються за місцем їх видання, а документи щодо їх розроблення, погодження тощо – за місцем створення.

Звертаємо увагу, що листи Держгеокадастру не є нормативно-правовими актами, а мають лише інформативний характер і не встановлюють правових норм.

Заступник Голови

Ярослав ШТИКЕР

